

MÁRKUS LÁSZLÓ

FEHÉRHÉGYI PARNASSZUS

Litera-Túra
Művészeti Kiadó
2017

MÁRKUS LÁSZLÓ

FEHÉRHEGYI PARNASSZUS

© Márkus László 2017
Minden jog fenntartva

Márkus László

Fehérhegyi Parnasszus

Lektorálta: Hajnal Éva

Borítóterv: Márkus László

Számítógépes tördelés és tipográfia:
Márkus László

ISBN 978-615-80671-8-8

Litera-Túra
Művészeti Kiadó

*Nagy hálával és sohasem múló szeretettel ajánlom e
könyvet harcostársamnak, múzsámnak, szerelmemnek,
Hajnal Évának, hiszen nélküle ezek a versek meg sem
születtek volna.*

Előszó

Másfél, két éve kísérem figyelemmel Márkus László munkásságát. Most elsősorban nem a Litera-Túra Irodalmi és Művészeti Magazin társtulajdonos lapigazgatójáról, nem is a Litera-Túra Művészeti Kiadó társtulajdonosáról beszélek, bár az is megérne egy misét litániával együtt, hanem a költő Márkus Lászlóról, akinek a most megjelent, első verseskötetéhez előszót írhatok.

Megtisztelő, ám nehéz feladat e versek elé betűket vetni, sorokat gereblyézni. Megtisztelő, mert még a megjelenés előtt megismerhetem e költeményeket, beléjük bújhatok, ízlelgethetem őket, hogy a szellemi jóllakottság édes gyönyörét átéljem. Viszont nehéz is, mert minden lélekdobbanás lehangosabban a gazdájának lelkében szól.

Aki átolvassa majd ezt a kötetet, nagyon gyorsan rájön, hogy temérdek gondolatszakra kívánczított papírra. Némelyik a tömörsége miatt, épp csak felvillan, némelyik ívet húz méltóságteljesen, s bizony számos olyan akad, melyhez védőszemüveg szükségeltetik, hisz a gondolatszokrák irónialándsákkal fegyverkeztek fel. Am mindegyik fényel világítja meg a gyakran feketeségbe burkolózó lelkiismeret egét, mindegyik fáklyaként adja fényét és melegét a kihülésre kárhoztatott lelkeknek.

A költő túlzott szerénységgel így ír erről a „Közelít az éj” című versében: „Gondolataid botladoznak, néhány versed megmarad,/ no, nem az örökkévalóságnak, hisz kevés barátodnak,/ utódaidnak szántad, vagy nekik sem, csak önmagadnak./”

Ám, ha félrelebbenti a mondanivaló mindent elsöprő szele a szerénység függönyét, ahogy a csodálatosan megírt „Agnus Dei” versében történik, akkor ilyen lélekigazságban gyönyörködhetünk: „Lelkemben vágyakat/ ébreszt az értelem,/ testembe elmúlást/ kódolt a végzetem./ Ural a büszkeség,/ derekam nem hajlik,/ túl korán ébredek,/ még alig pitymallik./ Bár léptem meglassult,/ szerelmem féktelen,/ életem parttalan,/ ám hitem végtelen./”

A „Vermunkás monológ” című versében kitárulkozó lélekkel ismeri fel: „magam építem magamat magamnak”. Bizony, hosszú a költő útja, míg e felismerésbércre felkapaszkodik. Hosszú, fáradságos, és rögökkel teli, nem is sikerül mindenkinek, ám Márkus László a „FEHÉRHEGYI PARNASSZUS” című kötetével bebizonyítja, hogy hiába zsidbad olykor a láb, hiába kalapál ritmikátlan ütemet néha a szív, addig nincs megnyugvás, míg e bizonyosságtetőre fel nem érünk.

Jó szívvel ajánlom ezt a verseskötetet minden irodalomkedvelőnek.

Barátsággal: Millei Lajos

*„Barátaim, ha rövid a papír
az ember akkor apró verset ír;
higgyétek el, a rövid is elég,
meghalok s úgylis minden töredék.”*

(Radnóti Miklós)

ECETFÁK ÁRNYÉKÁBAN

Fura álmom

Ma hajnalban - tán csak álmom,
tündér ült a nyoszolyámon,
életre keltek verseim
és nyújtózkodtak egy kicsit.

Verébtollat növesztettek,
szárnyra kapva útra keltek.
szétszélednek a világban,
fontoskodva mindahányan.

Fűzfaágon lengedeznek,
bogánccs szárán megpihennek,
hadd menjenek én nem bánom,
s velük repül fura álmom.

Modern angyal

Cifratollú angyal ücsörög ágymon,
régebbi kiadású iPadjét nyomogatva.
Csuklóján Patek Philippe s karlanc,
vállán Gucci táska - vajon minek neki?
A fenébe minden úri huncutsággal,
ha rossz dimenzióba navigál – mormolta.
Homlokát ráncolva, bosszúsan legyintett,
majd dolgavégezetlen suhant tovább.
Tátott szájjal bámultam utána.
Ó, dőre világunk, hová jutottál,
ha már az angyalok sem a régiek.

Széljegyzet

Bár olykor
felfénylik benne
angyali ragyogás,
legtöbbször
mufurc az ember.

Prüszköl,
morog,
dohog,
nincs benne
semmi titok,
vagy bármi varázs.

Vázlat csupán

életed kusza szószedet
keveredik benne minden
rím és rímtelen
boldogság
bánat
álom és valóság
szemed sarkában fény
egyre ritkábban dereng
reggelente
bambán vigyorogsz
vakult tükörben valakire
ki nem hajaz egykori magadra
gyakorta felede a jót
ám vélt és valós
sérelmeidből
krokodilbőrt növesztasz
bátorságod tovatűnt
lépted lassul
árnyéknak is biccentesz
elmédben ugyan új karaktert
és új életet skiccelhetsz
de ne feledd
mindez vázlat csupán
pedig jól tudod
ott
legbelül
sosem vagy egyedül

Valóban?

Valóban? Talán túl harsány lennék?
Már senkit sem hallok magamtól?
Gondolatcsiráim szétdúlják a teret,
így kiállításaim visszhangja elenyészik.
Bár az élő szó kép is egyben, de jaj,
ha nincs jól megírva, betűi elhasalnak.
Összekeverednek és összeverekednek.
Utánuk nem maradt más, csak zűrzavar.

Félálom

Elütöttem éjfél,
meg se sérült nagyon,
tudom, hisz árnyéka
itt táncol falamon.

Jöttmentvers

Jövök, megyek.
Lábnyomom
jel a porban.
Írás a mának.
Tőlem, neked.
Tehát nyugodtan
lejöttmentezhetsz.

Teknősbéka-maraton

Teknősbéka-maraton
mit élted során lefutsz.
Értelmes célok nélküli
iramodások a flaszteren.
Egybefolyó árnyalakok
állnak némán befutódnál.
Kovácsoltvas kertkapu,
neked címzett felirattal:
*„Kegyelettel adóznak a
halandók a halottaknak”*

Egy újabb nap

Újabb nap kezdődik.
A nyüzüge hajnal
idejekorán felsebzi
az éj fekete bőrét,
vér fröccsen a tájra.

Ébredező bérházak tövén
rozzant autók harákolva
feleselnek egymással.
Félálomban indul munkába
életfogytos embertömeg

Állj, ki vagy?

Állj, ki vagy?

Igen, kivagyok.

Én is. Ti is?

Itt mi mindannyian.

Meg másutt is.

(Talán.)

Egy hajótörött feljegyzése

Adni-venni útra keltem,
egy szigeten megrekedtem.
Mind hiába eregettem
füstfelhőket minden reggel,
nem járt erre indián,
ki olvasná mondókám.
Levelem palackba zárva
rábíztam az árapályra.

Evidencia

Úgy szeretjük egymást,
ahogy a kutyák...

...nanananana!

Nem úgy, mint gondolják!

Csak gátlástalanul,
önfeledt rajongással...

Extatikus pillanat

Bársonyos éjben fürdőzik a Hold.
Érzéki érintéseitől nem rezzen,
épp csak megborzongott a Tó.

Az egymásra találás e kozmikus pillanatában
misztikus vágyhullámok lebegnek a térben
s vágyteli sóhajokról pletykál a kotnyeles szél.

Esszé

Te szoknyát hordasz,
én meg nadrágot.
...és ezen belül is
lényegbevágó
a különbség.

Meditáció

Gautáma Sziddhártha
a Bódhifa alatt Buddhává lett.
Talán kevés a vén fügefa,
vagy túl sok az egoizmus,
de világunk mit sem változott.

Tökéletlenül

Beleálmodtam magam a jóba.
Valóban jó volt?
Már nem is tudom...
Tejben-vajban fűröszötték.
De jaj! Jöttek a macskák!
Még álmom sem tökéletes.

Konklúzió

Csak pontosan te ne tudnád?
Olyannak látod torz világodat,
amilyenné magad formálsz.
Itt mindent te tettél, Ember!

Magamnak írok

Magamnak írok?
Értik? Nem értik?
Egyre megy tán.
Kérik? Nem kérik?
Szüette polcomon
kiherélt témáim
némán hevernek
s beléjük szorult,
ósvi léleksikolyaim
mind megavasodnak.

Mi van velem

Mi van velem?
Se oda, se vissza,
csak összevissza?
Lépteim nyomán
nem porzik az út,
mintha itt se lennék.

Valami indul

Valami indul. Indul egy új nap.
Friss diaporámákat készít az élet.
Az isteni forgatókönyv kiapadhatatlan,
minden napod új kihívást tartogat.
Rajtad múlik, epizodistaként élsz,
vagy tiéd lesz minden főszerep.

Filmszakadás

Fehér hegyek. Feléd megyek.
Fekete szoknyában futsz felém.
Félúton találkozunk.
(Csak zárójelben jegyzem meg,
én még sosem láttam fél utat.)
Karod kitárod, csókra nyújtod szád,
ám hiába nyúlok feléd,
csupán a semmit markolom.
Filmszakadás. Felébredek.

Álarcaink

elménk gardróbjának polcain
álarcgyűjtemény porosodik
életünkben színpadra lép valahány
az
amit csak magunknak is
csak titkon mutatunk
kétségeink
félelmeink
szorongásaink vetülete
meg azok
melyeket másoknak tartogatunk
a bátor
a büszke
az álszent
mik megannyi változatban
helyzetfüggően torzítják valónkat
és az egy
melyet az láthat kit igazán szeretünk
s ki bennünket önzetlenül szeret
ez
mind közt a legnemesebb
a legkevésbé túldimenzionált
amely lelkünk lenyomatát őrzi

Murci

Ki-mi vagy te?

Én?

Te hát!

Tehát?

Én csupán egy muslica.

Egy lét a léből.

Léböjtkúra nélkül.

Bőven ihatok,

mégis karcsú maradok.

Ide-oda cikkcakkozik,

berúgott a musttól.

Az *é n* mustomtól!

Hessegetem jobbra-balra,

fejjel megy neki a falnak.

Én is megyek, muszáj volna,

megártott a murci újra.

Egri leányka

Illatodat csodálom,
istennő vagy, nem álom.
Se nélküled, se veled,
síríg tart e szerelem.

De ja vu

Az aszúillatú ősz ölelése
balzsam szorongásaimra,
színpompás avarszőnyege
magába szívja lelkem mérgeit.

Néhány röpke pillanatra
a természet részévé válok,
mint egykor, szőrös őseink.
A Mecsek Urának érzem magam.

Szóhalmazok eufóriája

utóbb szóhalmazaid
önálló életre kelnek
némelyik ásót ragadva
gödröt kapar magának
melyre újabb szövegeid
hordaléka rakódik
alaposan megtapodják
ám
fejfát nem állítanak
így gyorsabban borul rájuk
a feledés jótékony homálya
némelyik álcaruhát öltve
belesimul környezetébe
miként a vad tigris csíkjai
nem szól
sem szívhez sem értelemhez
néhány pedig mint ritka kincs
szárnyat növeszt és tündököl
lelkek húrjain rezonálva
és
Parnasszust hódít
a szóhalmazok eufóriája

Arctalan

Most szellő sem rezdül a madárdal-mentes tájban,
sóhajokból font koszorú övezte temetőben kószál a hit.
Keszekusza ágakon régen elfeledett lelkek lébecolnak,
mintha nem tudnának elszakadni e gyarló, földi léttől.

Borvirágos orrú őszünk színes levelekből készít kollázst
és napfénytől csillogó, bohém hangulatú mázzal önti le
a melankolikus Mecsek napsütötte, szelíd lankáinak ívét.

Bár intuitív látvány az avarszőnyeg, szépsége mulandó,
bármily megkapó, évről évre beleszürkül a seszínű tájba.

Rendre úgy jár, miként a nagyravágyó ember alkotása,
mely gyakorta autokrata, magamutogató és jellegtelen.

Behullik az arctalan tömeg diktálta divat pöcegödrébe.

Őszi

gólyacsapatok
vadludak falkái
esőfelhőnyájak
tiri-tarka levelek
és
színes bogyók
kimeríthetetlen eszköztár
fanyarillatú avarágyon írja
életregényünk újabb fejezetét
a
punnyadó ősz
avatatlan szemünk előtt
frivol mosollyal rejtegeti
mihaszna létünk lényegét
e
megalomán színorgia
hanyag eleganciája
rendre gyászt
és elmúlást takar
bár
tagadhatatlan
magában hordozza
a megújulás
a halhatatlan csiráit is

Közelít az éj

Gondolataid botladoznak, néhány versed megmarad,
no, nem az örökkévalóságnak, hisz kevés barátodnak,
utódaidnak szántad, vagy nekik sem, csak önmagadnak.
Bár egykor te is készültél jelet hagyni a világban, ne bánkódj,
ha nem sikerül, mindig kívülállóként élted hányatott életed.
Diófát nem ültettél soha, csupán gondolatcsírákat,
azokban bízol, kihajtanak s tán gyümölcsöt hoznak.
Így, utazásod vége felé szorosabbra fűzöd lelked
repedező páncélját, megvívod utolsó csatáid.
Felkészültél, vígan nevetsz, szorongás nélkül, jó ideje már,
mérhetetlenül gazdag vagy birtoklod a szókimondás luxusát.
Árnyékod erősebb már önmagadnál, készülj, az éj már közelít.

ELLENFÉNYBEN

Szefi

karcos szemüvegemen át
szemlélheted vizeskék szemem
ám nem látod lelkemet
sem fejemben a káoszt
celebmosoly sincs tarsolyomban
pucsítani nem tudok
hetérákat sem hajszolok
deres szakállam csálé
mélyülő ráncaim elfedik
már-már gyermeteg lényem
elálló füleim
hozzáidomultak fejemhez
s már rég nem a zsemle kicsi
homlokomra
mulandóság nyomja bélyegét
orrom apám hagyatéka
ezt hagyta rám bölcsesség helyett
babérkoszorúm elveszett a postán
ám kék kordzakóm alatt
érzékeny lélek
és szerelmes szív lapul

Keserédes nyalóka

mézízű gyermekkorunk
emlék csupán
ma már
időről időre
keserédes nyalókát
kínál csak sorsunk
ezt szopogatjuk
elfojtott vágyaink mellé
seszín légvárainkra
enyhítő körülmény nincsen
az ízesebb deszert
mindig másoké
hiába ágálunk
hogy bennünket
rossz dobozba zártak
kitörni innen reménytelen

A hangya

fáradhatatlan
teste
mint
apró robot
hatalmas
súlyokat
cipel
akkor sem
hátrál meg
ha
élete a tét
mindent
kockára téve
bátran
harcol a bolyért
sorsa hozzá
nagyon mostoha
mégsem fáj ettől
feje tora potroha
mártír ő
vagy csupán
ostoba
hisz soha semmibe
nem nézi egóját
a kolónia

Áthallások

egy-egy végig nem vitt gondolat
mint gyatra metamorfózis
kószál gyakorta fejünkben
ködben úszó képként
vágyak hosszú sorát generálja
lelkünk
megfejthetetlen rezonanciái
hosszú amplitúdójú hullámként
lustán áradnak elménk fövenyére
partra mosva mélybe vetett titkaink
lerágott vázait
megannyi verssor vibrál bennünk
elnyomja saját dalunk akkordjait
divatos formákat követve
belesimul a szürke tömegbe
nem hallatszik egyéni hang
ne hagyd
senkitől megrontani álmaid
mi másnak kijelölt útja
számodra nem hoz megváltást
ne vágyj koloratúrsoprán szerepre
ha hangod pince mélyéből szóló bariton
e
világnak rád is szüksége van
most talán még nem tiéd a főszerep
darabod zenéjét még komponálja sorsod
hidd el
eljön a te időd is egyszer
megszűnnek majd áthallásaid
kiállhatsz a világot jelentő deszkákra
néked tapsol mind ki egyéni hangra vágyik

Egyenszürke blues

egyenszürke tájak
egyenszürke utca
egyenszürke házak
egyenszürke udvar

egyenszürke téren
egyenszürke aszfalt
egyenszürke lélek
egyenszürke angyal

egyenszürke számok
egyenszürke falak
egyenszürke álmok
egyenszürke szavak

egyenszürke szöveg
egyenszürke arcok
egyenszürke tömeg
egyenszürke zsarnok

egyenszürke lányok
egyenszürke blúzban
egyenszürke álmok
egyenszürke gúzsban

egyenszürke fények
egyenszürke taktus
egyenszürke vétkek
egyenszürke aktus

Másik élet kéne

úgy gondoltam másik élet kéne
mert ez már viseltes
megfakult a színe feslik a fonákja
kifordítani sem érdemes
hisz minden maradna a régi
anyaga szabása varrása pecsétei
és benne én is
eldöntöttem hát
új életet kérek a sorstól
modern fazonút színesebb kelméből
olyat
melyben nem kötne gúzsba
szokásjog törvény és tradíció
szelíd békével karolna át
szelidebbé nemesítené zsémbes lelkemet
aztán elvettem
mit érne
ha minden megváltozna köröttem
velük együtt én is
jobbá gazdagabbá vidámabbá tehetne tán
de elvesznének múltam kincsei
velük együtt eltűnne egy ember
ki köztünk jár alkot remél
vágyálmokat kergetve él

Magamon kívül

felülemelkedve a mindennapi rutinon
kívülről furának látom magam
birkaüzemmódomból
csak ritkán pörgök föl
sorsom szeszélyes bakugrásai
sohasem szegik kedvem
a
meg nem értett zsenik
vagy gyermeteg lelkű együgyűek
konok egykedvűségével
csámpázok kijelölt utamon
nem kopogtatok semelyik akol ajtaján
nem csapódom bénán bégető falkákhoz
szeretem ha köröttem tágas a tér
így
legtöbbször magányosan kérődzöm
mások játszótere nem pálya nekem
nyelvem túl is rövid
hogyan elsőként juttasson célba
hát
maradok az aki mindig is voltam
kopottas bundájú megkerült birka

Agnus Dei

Lelkemben vágyakat
ébreszt az értelem,
testembe elmúlást
kódolt a végzetem.

Ural a büszkeség,
derekam nem hajlik,
túl korán ébredek,
még alig pitymallik.

Bár léptem meglassult,
szerelmem féktelen,
életem parttalan,
ám hitem végtelen.

Versmunkás monológ

magam építem magamat magamnak
hogy munkámat befejezem-e valaha
nem tudom
könnyebb és súlyosabb témákból építkezem
habarcsom betűk keveréke
álombéli hajlékom homlokzatán
versekből képzek bordúrt
falazókanalam lúdtoll is lehetne
de nincs nekem
csak
pucér libákkal találkozom
hűtőpulti ravatalukon
múzsám rest kissé
rezignáltan dolgozik kezem alá
így
sosem lesz belőlem modern Sztahanov
mai költőként lélektelen laptopomon
toldozgatom rozoga egomat
önnön zsenialitásom pusztító tüzénél
ápolgatom elgémberedett lelkemet

Hüpnosz karjaiban

zsoltárokat zsolozsmázva
sem találok megnyugvást
imbolygó gondolataimból
kiutat keresek
torz álomvilág fogságában
bódult pillanataim
körtáncot járnak
támasz fogódzó után kutatva
ágálok sorsom ellen
hisz e zezugosra sikeredett pálya
nem lehet a számomra kijelölt út
nem és nem
én győzelemre születtem
hiszen csillagokkal táncolok
üstökösön lovagolok
túléltem azt is
amikor beszippantott
a
kor teremtette feketelyuk
bár fényemtől megfosztott
nem tudta arctalanná formálni
hóbortos lényem
mivel kivetett magából a való világ
valóbb világot teremtek magamnak
új földet
új holdat
új napot
új univerzumot

Hüpnosz karjaiban nincs konfrontáció
sem kábítás
még politikusok sincsenek
kéklik az ég és zöldell a fű
s a pipacsok sosem hervadnak el
nincs depresszió sem presszió
hol felemelt fejjel járhatok
te is ott vagy – múzsám – velem
de valaki végre mondja meg
mi lesz ha egyszer felébredek

Kékharisnyák

génhibás
kékharisnyák
harsány
gyülekezete
hirdeti
a
tutit
mindenkor
és
mindenhol
alabástrom
arcukon
fennkölt
mosollyal
fűszerezett
mindentudás
gőgje
ül
ítéletük
megfellebbezhetetlen
önmagukba
vetett
hitük
kikezdhetetlen
gránitkemény
melyről
lepattan
észérv
és

logika
férfiakat
sohasem
szerettek
helyettük
kutyát
macskát
tartanak
ám
végül
magukemelte
piedesztáljukon
pózolva
múzsa
helyett
a
sors
groteszk
fintoraként
lassan
műmúmiákká
nemesülnek

Szavak anarchiája

egyszerű versnek indult
kezem a klaviatúrán
mesélni szeretnék
de megszöknek mind a szavak
amik pedig maradnak
oly idegennek tűnnek
oly hűvösek
oly rakoncátlanok
akár maréknyi hangya
ahány annyifelé futkos
beleégnek az agyamba

konok szavak
makacs szavak
lázado szavak
építik önálló világukat
mint a sivatagi homokszemek
soha nincs maradásuk
folyton vándorolnak
ismeretlen világok felé
néha agyam zegzugaiban motoznak
vagy lelke mélyén lapulnak
hol születnek vajon
és merre tartanak

annyi mindent szeretnék elmondani
de nem sikerül
valami ismeretlen tudat lélegzik bennem
hasztalan kutatom

ki voltam
ki vagyok
mivé változom
tétován szemlélem e sorokat
ismerősként köszönnek vissza
a hadrendbe állt karakterek
mint szóseregek vívnak szócsatákat
hirdetnek új világot
mégis idegen identitást sugároznak

jelzéseiket
hangulataikat
utalásaikat
fel nem foghatom
ám zsigereimben szétáradnak
felszínre törnek
kiömlenek szobámba
új életre kelve
kikiabálnak a világba
neked
nekem
mindenkinek
önálló utat járva
elsöpörnek határokat és szabályokat
s új formába öntik fásult lényemet

Cudar világ

Tétován csavarodik
fel az est
a kopottas,
rozsdamarta bádogkeresztre.
Nem siet,
ez most a legfontosabb dolga,
hold-ezüstöt fon
a krisztusi töviskoszorúra,
melyen már csupán emlék
a napszitta festék.

Itt állok alatta,
hol kettéágazik
a fagyott göröngyű,
kátyús szekérút,
mely
a huszonegyedik század helyett
a kirekesztettek
világába visz,
a tanyavilághoz,
hol – mint anno –
most is a félsz az úr.
Fészbuk helyett
csak a varjak csevegnek,
lakóira pusztán
a Mindenható visel gondot,
éppúgy mint régen.

Itt csak a szél csapkodja
az üres disznóólak
nyikorgó ajtaját,
hol a vezetékes víz,
csatorna, villany
álom csupán,
a patika és posta,
mint a vándormadarak
délre költöztek,
de ezek vissza sosem térnek,
a mobilvilág és virtuális tér
mind-mind
úri huncutság.

A tél könyörtelen,
jeges korbácsát suhogtatva
sújt le
emberre, állatra egyaránt
s szikrázó jégcsapkönnyeket
ragaszt
a Pléhkrisztus szakállára.
Cudar világ.

Révületben ringatózva

nem vesszük észre

hogya herdáljuk időnket
hogya vágyálmokat kergetünk
hogya pökhendi módon
száműzünk szeretetet és szerelmet

miközben azzal vagyunk elfoglalva

hogya eltagadjuk félelmeinket
hogya hazugság legtöbb mondatunk
hogya szégyelljük könnyeinket
mi veszteségeink láttán gyöngyözik

önsajnálathoz burkolva lelkünket

hogya számolunk el a földi léttel
hogya nézhetünk unokáink szemébe
hogya építünk boldogabb otthonot és hazát
melyben kézen fogva jár értelem és érzelem

beidegződéseink fogságából kitörni úgy tudunk

hogya eldobjuk álarcunkat
hogya megvalósítjuk álmunkat
hogya felemeljük hangunkat
mindenkor egy élhetőbb világért

miért nem merünk új utakra lépni
sérült egónkat lelkünkben kitépni

révületben ringatózva telnek napjaink

Utópia

Mint érett fenyőtoboz,
időnként földre hullik lelkem,
porban, sárban magam téblábolok rajta,
elesetten, elveszetten.

Hajolj le hozzám Múzsám
s emelj föl újra.

Fel magasra,
egyre feljebb,
repíts a csillagokig.

Oda, hol üstökösként
járhatom végtelen utam,
szédülten keringve távoli,
elérhetetlen csillagom körül,
mely idóm kiteltével végzetem.

Felragyogok majd egy röpke pillanatra,
belezuhanva egyesülünk izzó nászban,
és együtt daloljuk a kozmosz himnuszát.

Penitencia

Elmének rezzenetlen tükrű tavában
kergetőzne lelkünk újra meg újra,
gyermekkorunk szivárványszínű halaival.
E korban jövőnk már senkit sem érdekel,
talán nincs is, hisz felfoghatatlanul
peregnek atomóránkban a neutronok.
Órangyalunk apatikusan figyelő léptünk,
fürgesége megkopott, mint vén kokottnak
köszvényes lett tán dereka, válla, lába,
foszlott szárnytollait savas eső veri.
Megmenteni minket ő sem tud magunktól,
legfeljebb hébe-hóba megóvja testünket
s egyre gyermetegebbé váló lényünket
egy teljes traumától, elnyújtva ezzel
tévelygéseinket, hisz penitenciaként
ő tartatja be, mennyit kell vezekelnünk
a magunk teremtette káoszban bolyongva,
fásultan, egymás hegyén-hátán tapodva.

Átszínezett álmok

Magamra húztam az éj sötét,
csillagporba hempergetett,
súlyos bársonydrapériáját,
fejem alá igazítva a Holdat,
újra kiskamasszá álmodom magam.
Agyam nem tudja kontrollálni
a múltbéli, széppé szűrőzött,
sokadjára újravágott snittekét
– hitetlenkedve vakarja fejét.
Nem veszi be, egy racionalitással
és megannyi kétellyel átszótt,
mára foszladozó struktúrájú lélek
mekkora naivitással indult meg
a nagyvilágba vezető ösvényen.

Lelkesen skandált hazug szólamokat,
rajongott csalfa diákszerelmekért,
kiállt csapodár, önző barátokért
és hatalmas egóval mondogatta a tutit.
Rengetegszer futott fejjel a falnak
s kiselefánt szindrómáját csak lassan
– vagy talán sohasem – heverte ki,
ma is maradt benne valami gyermeki.

Ez az elme már pallérozott annyira,
hogy ne álljon le hadakozni holmi
kaméleonokkal, melyek megfoghatatlan
álmokként idegpályák zárlataiban élnek.

Mit ér a vers

Mit ér a vers,
ha mindez ügyes játék,
felszínes bűvészkedés
cikornyás szavakkal,
nyakatekert érzelmek
szirupos modorossága
torzítja fényeit.
Mindent elborít a manír
és avas panír,
ezt habzsolja mohón
korunk elfajzott szelleme.
Lehet hogy trendi,
bár inkább futóhomok
a magyar ugaron,
melyet kedvére görget
és szétfúj a szél.
Langyos pocsolyáinkat
elkerülik a Múzsák
s Apollón kétkedve
csóválja fejét,
hová fajultak
önjelölt kliensei.

Mit ér a költő

Mit ér a költő,
ha lantja már néma,
kinek fején
babérmkoszorú helyett
mekis papírkorona
lehet csak dísz,
hiszen Parnasszusa
játsszótéri homokdomb,
Pegazusa csupán
unokája megunt hintalova.
Verseire rég nem licitálnak,
nem citálják rímeit,
bronzba sem öntik,
legfeljebb néha
maga önti le magát
reszketeg kezével.
Szemében nem lobog már
Apollón szent tüze,
alig-alig parázslík,
nem kap lánggra,
akárhogy szítja,
inkább könnyezik.
Éleslátása fenésre szorul,
elméje ki-kihagy
vagy zavaros képeket idéz
s füstös kávéházakban
versírás helyett mesél,
egyre csak mesél.

DOMBOK ÉS DOROMBOK

Triptichon

Határok

Kitapogattuk egymás szellemiségét.
Csókjainkkal megjelöltük hol húzódnak
határtalan szerelmünk partvonalai.

Távlatok

A végtelenséget lesem tekintetedben
s a látvány végtelenül tetszik nekem.

Metamorfózis

Egymásba habarodtunk, két test egy lélek.
Egy lélek, sokféle gondolat. Tarkák mint az ősz.

Analízis

Kik elhagytak, hálás vagyok.
Mebántottak? Nem. Nem nagyon.

Engem is a szívem vezet,
bár a lelkem meg-megremeg.

Nihil

Egy senki vagyok. A semmi peremén lógotom lábam.
Vágyódom valamire, amire eddig sehol nem találtam.

Werkfilm

Temető. Rozsdavörös gesztenyefák sora.
Sírhanatokon bukdácsol a cifraszűrű ősz.
Fejét csóválja hálátlan világunk láttán,
mily kevesen kísérik utolsó útján a csószt.

Dilemma

Még múzsám sem tudhatja,
hány vers bujkál még bennem.

Mint ahogy én sem, hány év,
hány nap, hány perc az élet.

Merengés

Már hajnaltól hajnalig tudnám nézni arcod.
Beléd feledkeztem, nincs számomra alkony.

Bölcselet

A lét meghatározza tudatomat...
A lé is - fortyogok saját levemben.

Magam vagyok...

Magam vagyok az utazás és az út,
a végtelen időben bolyongó pillanat.
Lépteim létképek, megfér bennük
csend, szirénahang s szárnyzuhogás.

Költői karma

Vágyakkal megtömött tarisznya görnyeszi vállát,
aszkrétateste lódenköntösbe burkolva útjai során.
Bús lelke bülbül szavú gésák mézízű öléről delirál,
míg fanyalogva piszkálja ételét az utolsó vacsorán.

Vecsernye

Megkondítottam magam.
Most már oda meg vissza
verődik bennem az alkony.

A valóság metabolikája

Isten szólott, legyen és lett.

És *l á t t a*, hogy jó.

Itt jön képbe a furmányos ember.

Üvegházhatás, savaseső, szeméthegek.

És *h i s z i*, hogy jó.

Füstbementem

Lángra kaptam.
megpihentem.
Elhamvadtam,
füstbementem.

Mozaik

Szederindán hintázik a csend,
szőlőfürtön bambul az őszi fény,
enerváltan int búcsút az est,
vadmacskaháton érzik az éj.

Napszállta

Lenn a völgyben bús harangszó
kerülget kormos kéményeket.
Lassan csillaggúnyát ölt magára
a macskaléptű est, holdsarlót akaszt
egy délceg sziklaszirt szikár fokára.
Foltos csuhában érkezik az éj
s elfedezi minden bűnömet.

Pocsolyavers

Nyarunk színes őszt ígért,
őszünk meg fehér telet fog.
A tél virágos tavaszra vár,
szerelmet hordozó tavaszunk
forró nyárnak vet nyoszolyát.
Erre gondolj most utad során,
míg kerülgeted a pocsolyát.

Látomás

Hajnalban tükroemből tétova alak tekintett
félszegen felém. Szívesen barátkoznék vele.
Undok énem most fogason lóg. Minden éjjel
ártatlan gyermek jelmezét öltöm magamra.

Lázalom

Mikor az éj motoszkál recsegve,
álom és valóság csatázik bennem.

Bódultan keringek egy szobor körül,
felsandítok rá, ez meg minek örül?

Valahol már egész biztosan láttam.
Ajaj! Magam ülök ott, kővé váltan.

Exodus

Mint a haloványszín vadrózsa
a kopár sziklaszirtek között,
próbált megtérni a kis kokott,
másnap este újra megszökött.

Illúzió

A gyarló lélek győzködi magát, mily jó sora van.
Igyekszik vidáman élni, pedig sorsa humortalan.

Vadvirág

Ne tépj le virágot,
úgy élvezd illatát,
másnak is juthat így,
hisz közös mindahány.

Kanálcsörgés

Milyen szomorú az élet,
kanálcsörgés volt ebédem,
ez is csak zsebemben csörgött,
éhkoppal fizet az ördög.

Szinopszis

Bár tudásod ketrecbe zár,
fantáziád szabad madár.

Harcéri krónika

Két szajkó fél szem dióért csatázik.
A sors döntött, egy varjú nem vitázik.

MINT A GALAMBOK

Szépséged ékszer

Szép vagy, kedves.
Szépséged ékszer,
mit alázattal viselsz.
Ezt észre kell venni,
meg kell énekelni!
Avarban táncolva hirdetem,
hadd irigyeljen mindenki:
szerelmed enyém!

Olvasókönyv

Önfeledten olvasom
újra meg újra és újra
szemeid ragyogását,
mosolyod titkait,
tested rezdüléseit,
sóhajod rejtelseit.
Meggúnhatatlanul.

Temegén

Te több vagy, mint a mindenség.
Kitapintható és mégis végtelen.
Biztos pont ingatag világomban.
Én csupáncsak rezonálok benned,
mint borostyánba zárt, antik sikoly,
kazamatákban vergődő visszhang.

Teremtőnk tenyerén

Szoknyád libbenését követve
megbotlom karsú árnyékodban.
Fénylő tekinteted magához emel,
alattunk homályba merül a világ.
Teremtőnk tenyerén táncolunk.

Magadhoz hívnál?

Magadhoz hívnál? Fejvesztve rohannék.
Nem mérlegelném, menjek vagy maradjak.
Tűzön-vízen át, bár inkább előbb vízen.
Nedvesen talán nem fogna rajtam a tűz.
Izzó tekinteted heve így is lángra lobbant.

Szieszta

Enervált péntek délután.
Törzshelyünkön körmönfont töltelékű,
átázott palacsintákat bámulunk.
Se nem szépek, se nem finomak.
Tipikus borjú és új kapu szindróma,
hisz minden mást remekül főznek itt.
Lassan diákzsivaj váltja a turistatolongást.
A bágyadt őszi fény is tétován szédeleg
a belvárosi flaszteren, úgy érzi, eltévedt tán.
Számomra tekinteted az igazi desszert.
Mindent visz – mint mindig.
Belefeledkezünk egymásba.
Múlt és jelen lassan összeforr.

Megfakult az ősz

Csókjaid nélkülözve,
kábán bolyongok.
Megfakult az ősz.

Jöjj! Fényezd újra
csillogóbb színekkel,
rozsdamarta lelkem!

Metszéspont

Ne csupán emléked, jelened legyek.

Hogyha ez nem így van, jelezd s elmegyek.

Miniballada

Megláttalak, megtetszettél, megszerettelek.
Másé voltál, csak játszottál, elfeledtelek.

Bestseller

olvasok benned
olvasol bennem
újra meg újra
visszalapozva
végére nem érve
s egyre remélve
sosem rakjuk egymást
a könyvespolcra

Nézőpont

Minden nő gyönyörűséges,
de legszebb ki karodban ébred.
Bár olykor-olykor vihart kavar,
mellette sosem kell félned.

Várok rád

kicsiny szobámban
teám zamata idézi
bőröd fűszeres illatát
ablakomon hideg eső dobol
órák monoton egykedvűséggel
kiherélt perceket perget
múltam feneketlen gyomra
mindent megemészt
öröm és bánat együtt erjed
elmém belőlük desztillál
maradandó élményeket
minden más
a feledés kloákáján távozik
szemem redőnyén
villogó fényreklámként
arcod közvetít reményt
míg várok rád
lelkemben dédelgetem
őzsuta lépteid

Szilvalekvár

mennyei szilvalekvár
mámorító illata csábít
asszonybirodalmadba
szemeim
mohón szívják magukba
csábi csípőd ringását
szívemben
adrenalintenger tombol
forró csókot lehelek
hattyúnyakad párás pihéi közé
kezeim önállósulnának
de jaj
fakanalad vészjóslón villan
ám szemeidben pajkos szikrák
madonnaarcodon mosoly
meghátrálok
azon morfondírozok
elzárjam-e a gázcsapot

A nő hét illata

gyöngyvirág

kislányként
csacsogásod
csal
szelíd
mosolyt
arcunkra

*

ibolya

tiniként
srácokat
csábítasz
táncba

*

jázmin

nőként
sokakat
viszel
majd
bűnbe
miközben
szíveket
taposol
össze

liliom

hú
társként
férjedet
emeled
egyre
feljebb

*

orgona

asszonyként
te
őrzöd
álmunk
otthonunk
melegét
s
táplálsz
vágyunk

*

tearózsa

anyaként
tied
a
szülés
csodája

levendula

nagyiként
unokáknak
olvasgatsz
könyvet
miközben
nagyapát
rajongod
körbe

Vallomás

Soha nem cserélem le lelkem galériájában
a rólad őrzött legszebb pillanatfelvételeket.
Nem emlékképek, hisz általuk bennem élsz.
Örökké...

TARTALOMJEGYZÉK

Ajánlás	3
Előszó	4
Mottó	6
ECETFÁK ÁRNYÉKÁBAN	7
Fura álmom	8
Modern angyal	9
Széljegyzet	10
Vázlat csupán	11
Valóban?	12
Félálom	13
Jöttmentvers	14
Teknősbéka maraton	15
Egy újabb nap	16
Állj, ki vagy?	17
Egy hajótörött feljegyzései	18
Evidencia	19
Extatikus pillanat	20
Esszé	21
Meditáció	22
Tökéletlenül	23
Konklúzió	24
Magamnak írok	25
Mi van velem	26
Valami indul	27
Filmszakadás	28
Álarcaink	29
Murci	30
Egri leányka	31
De ja vu	32
Szóhalmazok eufóriája	33

Arctalan	34
Őszi	35
Közelít az éj	36
ELLENFÉNYBEN	37
Szelfi	38
Keserédes nyalóka	39
A hangya	40
Áthallások	41
Egyenszürke blues	42
Másik élet kéne	43
Magamon kívül	44
Agnus Dei	45
Versmunkás monológ	46
Hüpnosz karjaiban	47
Kékharisnyák	49
Szavak anarchiája	51
Cudar világ	53
Révületben ringatózva	55
Utópia	57
Penitencia	58
Átszínezett álmok	59
Mit ér a vers	60
Mit ér a költő	61
Dombok és dorombok	62
Triptichon	63
Analízis	64
Nihil	65
Werkfilm	66
Dilemma	67
Merengés	68
Bölcsélet	69
Magam vagyok	70

Költői karma	71
Vecsernye	72
A valóság metabolikája	73
Füstbementem	74
Mozaik	75
Napszállta	76
Pocsolyavers	77
Látomás	78
Lázalom	79
Exodus	80
Illúzió	81
Vadvirágok	82
Kanálcsörgés	83
Szinopszis	84
Harctéri krónika	85
MINT A GALAMBOK	86
Szépséged ékszer	87
Olvasókönyv	88
Te meg én	89
Teremtőnk tenyerén	90
Magadhoz hívnál,	91
Szieszta	92
Megfakult az ősz	93
Metszéspon	94
Miniballada	95
Bestseller	96
Nézőpon	97
Várok rád	98
Szilvalekvár	99
A nő hét illata	100
Vallomás	103

JÖTTMENTVERS

**JÖVŐK, MEGYEK.
LÁBNYOMOM
JEL A PORBAN.
ÍRÁS A MÁNAK.
TŐLEM, NEKED.
TEHÁT NYUGODTAN
LEJÖTTMENTEZHETSZ.**

(MÁRKUS LÁSZLÓ)